TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. sausio 13 d.*

„Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas – SESV 258 straipsnis – Finansinių priemonių rinka – Direktyvos 2014/65/ES ir (ES) 2016/1034 – Neperkėlimas į nacionalinę teisę ir (arba) nepranešimas apie perkėlimo priemones – SESV 260 straipsnio 3 dalis – Prašymas priteisti vienkartinę sumą“

Byloje C-628/18

dėl 2018 m. spalio 5 d. pagal SESV 258 straipsnį ir 260 straipsnio 3 dalį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama T. Scharf, G. von Rintelen ir B. Rous Demiri,

ieškovė,

prieš

Slovėnijos Respubliką, atstovaujamą T. Mihelič Žitko, A. Dežman Mušič ir N. Pintar Gosenca,

atsakovę,

palaikomą:

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos S. Eisenberg,

Estijos Respublikos, atstovaujamos N. Grünberg,

Austrijos Respublikos, atstovaujamos G. Hesse,

Lenkijos Respublikos, atstovaujamos B. Majczyna,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, trečiosios kolegijos teisėjo pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai A. Kumin, N. Wahl ir F. Biltgen (pranešėjas),

generalinis advokatas P. Pikamäe,

posėdžio sekretorius M. Longar, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. rugsėjo 9 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: slovėnų.

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Ieškiniu Europos Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– pripažinti, kad ne vėliau kaip 2017 m. liepos 3 d. nepriėmusi visų įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų laikytis 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/65/ES dėl finansinių priemonių rinkų, kuria iš dalies keičiamos Direktyva 2002/92/EB ir Direktyva 2011/61/ES (OL L 173, 2014, p. 349), ir 2016 m. birželio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2016/1034, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2014/65/ES dėl finansinių priemonių rinkų (OL L 175, 2016, p. 8), arba bet kuriuo atveju nepranešusi apie minėtų nuostatų priėmimą Komisijai, Slovėnijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/65 93 straipsnį, iš dalies pakeistą Direktyvos 2016/1034 1 straipsniu,

– nurodyti Slovėnijos Respublikai pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį sumokėti į sąskaitą, kurią jai nurodys Komisija, 1 028 560 EUR vienkartinę sumą, kuri tampa mokėtina sprendimo šioje byloje paskelbimo dieną, ir

– priteisti iš Slovėnijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Teisinis pagrindas

2 Direktyvos 2014/65 1 straipsnyje numatyta:

„1. Ši direktyva taikoma investicinėms įmonėms, rinkos operatoriams, duomenų teikimo paslaugų teikėjams ir trečiųjų šalių įmonėms, teikiančioms investicines paslaugas ar vykdančioms investicinę veiklą įsteigus filialą Sąjungoje.

2. Šia direktyva nustatomi reikalavimai, susiję su:

a) investicinių įmonių veiklos leidimu ir veiklos sąlygomis;

b) trečiųjų šalių įmonių teikiamomis investicinėmis paslaugomis ar vykdoma investicine veikla įsteigus filialą;

c) leidimu organizuoti reguliuojamas rinkas ir tų rinkų veikimu;

d) duomenų teikimo paslaugų teikėjams išduodamais veiklos leidimais ir tokių teikėjų veikla; ir

e) kompetentingų institucijų vykdoma priežiūra, jų bendradarbiavimu ir vykdymo užtikrinimu.

3. Kredito įstaigoms, kurioms veiklos leidimas suteiktas pagal Direktyvą 2013/36/ES, kai jos teikia vieną ar daugiau investicinių paslaugų ir (ar) vykdo investicinę veiklą, taip pat taikomos šios nuostatos:

a) 2 straipsnio 2 dalis, 9 straipsnio 3 dalis, 14 ir 16–20 straipsniai;

b) II antraštinės dalies II skyrius, išskyrus 29 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą;

c) II antraštinės dalies III skyrius, išskyrus 34 straipsnio 2 ir 3 dalis ir 35 straipsnio 2–6 ir 9 dalis;

d) 67–75 ir 80, 85 ir 86 straipsniai.

4. Toliau išvardytos nuostatos taip pat taikomos investicinėms įmonėms ir kredito įstaigoms, kurioms veiklos leidimas suteiktas pagal Direktyvą 2013/36/ES, kai jos parduoda klientams su struktūrizuotais indėliais susijusias paslaugas (produktus) arba juos konsultuojančioms dėl struktūrizuotų indėlių:

a) 9 straipsnio 3 dalis, 14 straipsnis ir 16 straipsnio 2, 3 ir 6 dalys;

b) 23–26, 28 straipsniai ir 29 straipsnis, išskyrus jo 2 dalies antrą pastraip[ą], ir 30 straipsnis; ir

c) 67–75 straipsniai.

5. 17 straipsnio 1–6 dalys taip pat taikomos reguliuojamų rinkų nariams ar dalyviams ir DPS [(*Multilateral Trading Facilities*), daugiašalės prekybos sistemos], kuriems pagal 2 straipsnio 1 dalies a, e, i ir j punktus nereikia gauti veiklos leidimo pagal šią direktyvą.

6. 57 ir 58 straipsniai taip pat taikomi asmenims, kuriems pagal 2 straipsnį taikoma išimtis.

7. Visos daugiašalės prekybos finansinėmis priemonėmis sistemos DPS arba OPS [(*Organised Trading Facilities*), organizuotos prekybos sistemos] atveju veiklą vykdo pagal II antraštinės dalies nuostatas, arba reguliuojamų rinkų atveju – pagal III antraštinės dalies nuostatas.

Bet kokia investicinė įmonė, kuri organizuotai, dažnai, sistemingai ir didele apimtimi savo sąskaita užsiima prekyba vykdydama klientų pavedimus ne reguliuojamoje rinkoje, DPS arba OPS veiklą vykdo pagal [2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 600/2014 dėl finansinių priemonių rinkų, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 173, 2014, p. 84)] III antraštinę dalį.

Nedarant poveikio Reglamento (ES) Nr. 600/2014 23 ir 28 straipsniams, visi finansinių priemonių sandoriai, kaip nurodyta pirmoje ir antroje pastraipose, kurie nėra sudaromi daugiašalėse sistemose arba per sistemingai sandorius savo viduje sudarančius tarpininkus, turi atitikti atitinkamas Reglamento (ES) Nr. 600/2014 III antraštinės dalies nuostatas.“

3 Direktyvos 2014/65 93 straipsnyje „Perkėlimas į nacionalinę teisę“ buvo numatyta:

„1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. liepos 3 d. priima ir paskelbia įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų teisės aktų nuostatų tekstą.

Valstybės narės tas nuostatas taiko nuo 2017 m. sausio 3 d., išskyrus nuostatas, kuriomis perkeliama 65 straipsnio 2 dalis, kurios taikomos nuo 2018 m. rugsėjo 3 d.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės. Jos taip pat įtraukia teiginį, kad galiojančiuose įstatymuose ir kituose teisės aktuose pateiktos nuorodos į direktyvas, kurios šia direktyva panaikinamos, laikomos nuorodomis į šią direktyvą. Tokios nuorodos darymo tvarką ir to teiginio formuluotę nustato valstybės narės.

<...>

3. Valstybės narės pateikia Komisijai ir EVPRI priimtų šios direktyvos taikymo srities pagrindinių nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.“

4 Direktyvos 2016/1034 1 straipsnyje numatyta:

„Direktyva 2014/65/ES iš dalies keičiama taip:

<...>

7) 93 straipsnio 1 dalyje data „2016 m. liepos 3 d.“ pakeičiama data „2017 m. liepos 3 d.“, data „ 2017 m. sausio 3 d.“ pakeičiama data „2018 m. sausio 3 d.“, o data „2018 m. rugsėjo 3 d.“ pakeičiama data „2019 m. rugsėjo 3 d.“.

Ikiteisminė procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

5 Kadangi pasibaigus Direktyvos 2014/65 93 straipsnyje numatytam perkėlimo terminui, t. y. 2017 m. liepos 3 d., Komisija iš Slovėnijos Respublikos nebuvo gavusi informacijos apie įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus laikytis šios direktyvos, iš dalies pakeistos Direktyva 2016/1034 (toliau – direktyva FPRD II), Komisija 2017 m. rugsėjo 26 d. išsiuntė šiai valstybei narei oficialų pranešimą.

6 2017 m. lapkričio 23 d. Slovėnijos Respublikos pateiktame atsakyme nurodyta, kad tą dieną perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės buvo rengiamos ir turėjo būti priimtos 2018 m. balandžio mėn. Todėl 2018 m. sausio 26 d. Komisija pateikė minėtai valstybei narei pagrįstą nuomonę, ragindama per du mėnesius nuo jos gavimo imtis būtinų priemonių, kad būtų laikomasi direktyvos FPRD II reikalavimų.

7 Komisija atmetė prašymą pratęsti terminą atsakymui į šią pagrįstą nuomonę pateikti, todėl Slovėnijos Respublika 2018 m. kovo 21 d. raštu į minėtą pagrįstą nuomonę atsakė, kad įstatymo, kuriame numatytos direktyvos FPRD II perkėlimo priemonės, projektų priėmimo procedūra vyksta ir turėtų būti užbaigta 2018 m. balandžio mėn. Prie to atsakymo buvo pridėti įstatymo projektai.

8 2018 m. rugpjūčio 1 d. Slovėnijos Respublika informavo Komisiją apie rengiamus pirmalaikius rinkimus ir naujos Nacionalinės asamblėjos formavimą bei prašė Komisijos, kad ši būtų supratinga, kiek tai susiję su perkėlimo priemonių priėmimu. Tame pačiame rašte ši valstybė narė nurodė, kad užbaigs visas procedūras, susijusias su naujojo įstatymo dėl finansinių priemonių rinkų priėmimu, ir šis įstatymas užtikrins direktyvos FPRD II perkėlimą iki 2018 m. rugsėjo mėn. pabaigos.

9 Manydama, kad Slovėnijos Respublika nepranešė apie nacionalines direktyvos FPRD II perkėlimo priemones, Komisija 2018 m. spalio 5 d. pareiškė šį ieškinį; ji prašo Teisingumo Teismo konstatuoti šios valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymą ir jai nurodyti sumokėti ne tik vienkartinę sumą, bet ir periodinę baudą už kiekvieną dieną.

10 Savo dublike Komisija informavo Teisingumo Teismą, kad atsisako dalies savo ieškinio, t. y. nebeprašo skirti periodinės baudos už kiekvieną dieną, nes nuo 2018 m. gruodžio 6 d. visiškai perkėlus direktyvas 2014/65 ir 2016/1034 į Slovėnijos teisę šis prašymas neteko dalyko. Be to, ji patikslino, kad vienkartinės sumos, kurią ji prašo priteisti nagrinėjamu atveju, dydis yra 1 028 560 EUR ir apima laikotarpį nuo 2017 m. liepos 4 d. iki 2018 m. gruodžio 6 d., t. y. 520 dienų, taikant 1 978 EUR už dieną dydį.

11 2019 m. sausio 9 d., vasario 4 d., vasario 7 d. ir gegužės 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimais atitinkamai Lenkijos Respublikai, Vokietijos Federacinei Respublikai, Estijos Respublikai ir Austrijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Slovėnijos Respublikos reikalavimų.

Dėl ieškinio

Dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 258 straipsnį

Šalių argumentai

12 Komisijos teigimu, ne vėliau kaip 2017 m. liepos 3 d. nepriėmusi visų įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų, kad būtų laikomasi direktyvos FPRD II, arba bet kuriuo atveju apie šias nuostatas nepranešusi jai, Slovėnijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 93 straipsnį.

13 Nagrinėjamu atveju Komisija mano, kad direktyva FPRD II buvo visiškai perkelta tik priėmus *Zakon o trgu finančnih instrumentov* (Finansinių priemonių rinkos įstatymas, *Uradini list RS*, Nr. 77/18), apie kurį Komisijai pranešta 2018 m. gruodžio 6 d. Nacionalinės priemonės, apie kurias pranešta 2018 m. gruodžio 3 d., t. y. trys įstatymai, du sprendimai ir nuostatos, kuriomis iš dalies keičiamas ir papildomas Liublianos biržos kodeksas (*Uradni list RS*, Nr. 76/17), reiškia nebent dalinį Direktyvos 2014/65 perkėlimą.

14 Šiuo klausimu Komisija nurodo, kad Slovėnijos Respublika pati pripažino, jog šiomis priemonėmis direktyva FPRD II buvo perkelta tik iš dalies, nes kai kurios nuostatos nebuvo perkeltos, o kitos perkeltos tik iš dalies. Taip, be kita ko, yra nuostatų, taikomų ir daugiašalėms prekybos sistemoms (DPS), ir organizuotoms prekybos sistemoms (OPS), atveju.

15 Be to, Komisija teigia, kad direktyvoje FPRD II yra nustatytos naujos nuostatos, palyginti su numatytomis 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2004/39/EB dėl finansinių priemonių rinkų, iš dalies keičiančioje Tarybos direktyvas 85/611/EEB, 93/6/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB bei panaikinančioje Tarybos direktyvą 93/22/EEB (OL L 145, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 263), kurios perkeltos priemonėmis, apie kurias pranešta 2018 m. gruodžio 3 d., siekiant reglamentuoti atsirandančias naujas prekybos vietas ir veiklą, kurios nepatenka į Direktyvos 2004/39 taikymo sritį, todėl visiškai nereglamentuojamos. Direktyvoje FPRD II ir Reglamente Nr. 600/2014 Sąjungos teisės aktų leidėjas nustatė naują, patikimesnę sistemą, tinkančią sudėtingesnėms rinkos sąlygoms, nes daugėja įvairių finansinių priemonių ir naujų prekybos būdų.

16 Pagrindinis direktyvos FPRD II įnašas nustatant saugesnę, solidesnę, skaidresnę ir atsakingesnę finansinę sistemą, tarnaujančią ekonomikai ir visuomenei, be kita ko, yra tai, kad, kaip matyti iš šios direktyvos 27 straipsnio 3 dalies, nustatomas pagrindas rinkos struktūrai, kuria ištaisomos spragos ir užtikrinama, kad sandoriai, kai tikslinga, būtų vykdomi reglamentuojamose prekybos vietose. Šios direktyvos 20 ir 27 straipsniuose nustatytos taisyklės, užtikrinančios sąžiningas konkurencijos sąlygas reglamentuojamoms rinkoms ir DPS. Minėtos direktyvos II antraštinės dalies II skyriaus 3 skirsnyje esančiomis nuostatomis siekiama padidinti vertybinių popierių rinkų skaidrumą ir įtvirtinti skaidrumo principą ne nuosavybės finansinėms priemonėms. Nustatomos suderintos taisyklės dėl pozicijų apribojimų ir biržos prekių išvestinių finansinių priemonių pozicijų valdymo kontrolės. Direktyvos FPRD II 64 ir 66 straipsniuose sustiprintas konsolidavimo ir prekybos duomenų skelbimo veiksmingumas. Jos 57 ir 58 straipsniuose taip pat sustiprinti priežiūros įgaliojimai ir nustatyta suderinta tvarka, susijusi su pozicijų apribojimais išvestinėms finansinėms priemonėms, siekiant padidinti skaidrumą, skatinti tinkamas kainos nustatymo sąlygas ir užkirsti kelią piktnaudžiavimui rinka. Gerinamos prekybos finansinėmis priemonėmis ir jų tarpuskaitos konkurencijos sąlygos. Taigi direktyvos FPRD II 25 straipsnyje sustiprinta investuotojų apsauga, o jos 70 straipsnyje pakeista esama sankcijų tvarka, siekiant nustatyti veiksmingas ir suderintas administracines sankcijas. Šios direktyvos V antraštinėje dalyje numatytos naujos rūšies paslaugos, kurioms reikia leidimo ir taikoma priežiūra, t. y. „duomenų pranešimo paslaugos“. Be to, minėtos direktyvos 39–43 straipsniuose nustatyta

suderinta tvarka, susijusi su leidimais dėl trečiųjų valstybių įmonių prieigos prie Sąjungos rinkų, kai tos įmonės teikia tam tikras paslaugas ar vykdo tam tikrą veiklą Sąjungoje profesionaliųjų klientų ir tinkamų sandorio šalių vardu.

17 Galiausiai Komisija pažymi, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją, jei direktyvoje, kaip direktyvos FPRD II 93 straipsnyje, aiškiai numatyta, kad jos perkėlimo priemonėse turi būti nuoroda į šią direktyvą arba tokią nuorodą reikia daryti jas oficialiai skelbiant, bet kuriuo atveju būtina priimti aiškų atitinkamos direktyvos perkėlimo aktą, kuriame būtų tokia nuoroda (2015 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija*, C-29/14, EU:C:2015:379, 49 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Nagrinėjamu atveju nė vienoje iš priemonių, apie kurias Slovėnijos Respublika pranešė 2018 m. gruodžio 3 d., nėra nuorodos į direktyvą FPRD II.

18 Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija mano, kad Slovėnijos Respublika per nustatytą terminą nepriėmė šiai direktyvai perkelti būtinų priemonių ir bet kuriuo atveju apie jas nepranešė.

19 Neginčydama, kad laiku nepranešė Komisijai apie dalinį direktyvos FPRD II perkėlimą, Slovėnijos Respublika teigia, kad, pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, didžioji šios direktyvos nuostatų dalis į Slovėnijos teisės sistemą buvo perkelta šio sprendimo 13 punkte nurodytomis nacionalinėmis priemonėmis, apie kurias pranešta 2018 m. gruodžio 3 d. Šiomis priemonėmis į Slovėnijos teisės sistemą perkelta Direktyva 2004/39, todėl jomis taip pat iš dalies perkelta direktyva FPRD II, kuri parengta Direktyvos 2004/39 pagrindu. Ši valstybė narė nurodo, kad iki 2018 m. gruodžio 3 d. nepranešė Komisijai apie šias priemones, kaip apie aktus, kuriais perkeliama direktyva FPRD II, nes Nacionalinė asamblėja ne vėliau kaip 2018 m. balandžio mėn. turėjo priimti įstatymų projektus, dėl kurių ji informavo Komisiją, kad vykdoma jų priėmimo procedūra; jais siekta pertvarkyti finansinių priemonių rinkos teisinį pagrindą. Dėl vyriausybės pasikeitimo ir pirmalaikių rinkimų šie įstatymų projektai buvo priimti praėjus daugiau nei aštuoniems mėnesiams po jų pateikimo 2018 m. vasario ir kovo mėn.

20 Be to, Slovėnijos Respublika pažymi, kad 2018 m. liepos 19 d. Komisija nusprendė pareikšti ieškinį ne tik Slovėnijos Respublikai, bet ir Ispanijos Karalystei. Ji pažymi, kad Komisija, Ispanijos Karalystės informuota apie dalinį direktyvos FPRD II perkėlimą ir visiško perkėlimo etapo užbaigimą iki 2018 m. lapkričio pabaigos, laikinai nusprendė sustabdyti procedūrą, susijusią su šia valstybe nare. Slovėnijos Respublika teigia, kad supranta, jog neinformavo Komisijos apie dalinį perkėlimą, kol ši nepareiškė nagrinėjamo ieškinio, tačiau jai vis dėlto pavyko perkelti direktyvą FPRD II 2018 m. lapkričio mėn., įvykdant įsipareigojimus pagal šios direktyvos 93 straipsnį, per terminą, kurį Komisija nustatė Ispanijos Karalystei. Slovėnijos Respublika nurodo, kad remiantis 2005 m. gruodžio 9 d. Komisijos pirmininko komunikato dėl EB 228 straipsnio taikymo (SEC(2005) 1658) 7 punktu Teisingumo Teismui Komisijos siūlomos sankcijos už įsipareigojimų neįvykdymą turi būti apskaičiuojamos taikant metodą, kuris atitinka proporcingumo ir vienodo požiūrio į valstybes nares principus. Šiomis aplinkybėmis ši valstybė narė mano, kad jai pareikštą ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo ši institucija turi atsiimti.

Teisingumo Teismo vertinimas

21 Pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, ir Teisingumo Teismas negali atsižvelgti į vėliau įvykusius pokyčius (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 23 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 19 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 30 punktas).

22 Be to, Teisingumo Teismas yra ne kartą nusprendęs, kad jei direktyvoje aiškiai numatyta valstybių narių pareiga užtikrinti, kad jos perkėlimo priemonėse būtų nuoroda į šią direktyvą arba tokia nuoroda būtų daroma jas oficialiai skelbiant, bet kuriuo atveju būtina, kad valstybės narės priimtų aiškų aptariamos direktyvos perkėlimo aktą, kuriame būtų tokia nuoroda (šiuo klausimu žr. 1997 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-137/96, EU:C:1997:566, 8 punktą; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 20 punktą ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 31 punktą).

23 Šiuo atveju Komisija pateikė pagrįstą nuomonę Slovėnijos Respublikai 2018 m. sausio 26 d., o dviejų mėnesių terminas, per kurį ši turėjo įvykdyti įsipareigojimus, baigėsi 2018 m. kovo 26 d. Todėl nurodyto įsipareigojimų neįvykdymo buvimą ar nebuvimą reikia vertinti atsižvelgiant į tą dieną galiojusius nacionalinės teisės aktus (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 21 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 32 punktas).

24 Šiuo klausimu, pirma, neginčijama, kad apie nacionalines priemones, kuriomis, Slovėnijos Respublikos teigimu, užtikrinamas dalinis direktyvos FPRD II perkėlimas, kaip apie šios direktyvos perkėlimo priemones, buvo pranešta 2018 m. gruodžio 3 d., t. y. pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui.

25 Antra, bet kuriuo atveju, kaip matyti iš Slovėnijos Respublikos atsakymo į Teisingumo Teismo per posėdį pateiktą klausimą, neginčijama, kad, priešingai, nei reikalaujama pagal direktyvos FPRD II 93 straipsnį, šiose priemonėse nėra jokios nuorodos į šią direktyvą.

26 Vadinasi, nagrinėjamos priemonės neatitinka būtinų sąlygų, kad reikštų aiškų perkėlimo aktą, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 22 punkte nurodytą jurisprudenciją.

27 Darytina išvada, kad pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui Slovėnijos Respublika nebuvo nei priėmusi priemonių, būtinų direktyvos FPRD II perkėlimui užtikrinti, nei apie šias priemones pranešusi Komisijai.

28 Taigi reikia konstatuoti, kad pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui nepriėmusi visų įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų laikytis direktyvos FPRD II, todėl nepranešusi apie šias nuostatas Komisijai, Slovėnijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 93 straipsnį.

Dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį

Dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo

– Šalių argumentai

29 Komisijos teigimu, SESV 260 straipsnio 3 dalis įtraukta Lisabonos sutartimi, siekiant sustiprinti sankcijų mechanizmą, prieš tai įtvirtintą Mastrichto sutartyje. Atsižvelgdama į šios nuostatos novatoriškumą ir būtinybę išsaugoti skaidrumą bei teisinį saugumą ši institucija priėmė Komunikatą „SESV 260 straipsnio 3 dalies įgyvendinimas“, paskelbtą 2011 m. sausio 15 d. (OL C 12, 2011, p. 1).

30 Šios nuostatos tikslas – dar labiau motyvuoti valstybes nares perkelti direktyvas į nacionalinę teisę per Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytus terminus ir užtikrinti Sąjungos teisės aktų taikymą.

31 Komisija teigia, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis taikoma tiek visiško nepranešimo apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, tiek dalinio pranešimo apie šias priemones atveju.

32 Be to, ši institucija teigia, kad, nors SESV 260 straipsnio 3 dalyje minimas valstybės narės įsipareigojimo pranešti apie direktyvą į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas neįvykdymas, ši nuostata taikoma ne vien tuomet, kai nepranešama apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, bet ir kai tokios priemonės nėra priimtos. Vien formalus šios nuostatos aiškinimas, kad ja siekiama tik užtikrinti veiksmingą pranešimą apie nacionalines priemones, negarantuotų tinkamo visų atitinkamos direktyvos nuostatų perkėlimo į nacionalinę teisę, o pareiga perkelti direktyvas į nacionalinę teisę taptų neveiksminga.

33 Nagrinėjamu atveju konkrečiai siekiama nubausti ne tik už tai, kad Slovėnijos Respublika nepranešė Komisijai apie visas teisės nuostatas, būtinas, kad direktyva FPRD II būtų perkelta į nacionalinę teisę, bet ir už tai, kad jų nepriėmė ir nepaskelbė.

34 Atsakydama į Slovėnijos Respublikos argumentą, kuriuo ginčijamas SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymas šiuo atveju, Komisija primena, kad šioje byloje nustatyta, jog iki 2018 m. gruodžio 3 d. Slovėnijos Respublika nepranešė apie jokias direktyvos FPRD II perkėlimo priemones. Ši institucija pripažįsta, kad 2018 m. gruodžio 3–6 d. šios direktyvos perkėlimo situacija atitiko dalinį perkėlimą po to, kai buvo pranešta apie nacionalines perkėlimo priemones. Vis dėlto iki pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos apie jokias nacionalines perkėlimo priemones nebuvo pranešta. Siūlydama įpareigoti sumokėti vienkartinę sumą, Komisija siekia, kad būtų skirta sankcija už laikotarpį, per kurį visiškai nebuvo pranešta apie perkėlimo priemones – nuo kitos dienos po tos, kurią baigėsi perkėlimo terminas, t. y. nuo 2017 m. liepos 4 d. iki 2018 m. gruodžio 3 d. Be to, neginčijama, kad ieškinio pareiškimo dieną Slovėnijos Respublika nebuvo įvykdžiusi įsipareigojimo pranešti apie perkėlimo priemones. Todėl nereikia nagrinėti klausimo, ar SESV 260 straipsnio 3 dalis yra taikoma dalinio perkėlimo atveju. Be to, pritarus Slovėnijos Respublikos argumentui, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis nebegali būti taikoma, nes valstybė narė pranešė apie dalinio perkėlimo priemones, net jeigu tai padaryta jau vykstant teismo procesui, SESV 260 straipsnio 3 dalis taptų visiškai neveiksminga.

35 Dėl Slovėnijos Respublikos argumento, kad Komisija turėjo vertinti ją taip pat, kaip ir Ispanijos Karalystę, t. y. laikinai sustabdyti prieš ją pradėtą ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo procedūrą, Komisija nurodo, kad pastaroji valstybė narė jai pranešė apie perkėlimo priemones per jos nurodytą terminą. O Slovėnijos Respublika, nepaisydama įsipareigojimų, nepranešė Komisijai apie jokias perkėlimo priemones iki 2018 m. rugsėjo mėn. pabaigos. Todėl Komisija neturėjo pagrindo toliau delsti ir nereikšti šio ieškinio.

36 Slovėnijos Respublika ginčija SESV 260 straipsnio 3 dalies taikytinumą šioje byloje.

37 Grįsdama savo poziciją ji visų pirma teigia, kad ši nuostata netaikoma dalinio direktyvos perkėlimo atveju. Šiuo atveju direktyva FPRD II buvo iš dalies perkelta į Slovėnijos teisę iki pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos. Tai, kad valstybė narė neinformuoja Komisijos apie priimtas direktyvos perkėlimo priemones, neprilygsta neperkėlimui, net jei ši direktyva perkelta netinkamai ar nevisiškai. Iš SESV 260 straipsnio 3 dalies formuluotės matyti, kad ši nuostata gali būti taikoma tik tuo atveju, kai valstybė narė nepriima jokių direktyvos perkėlimo į nacionalinės teisės sistemą priemonių ir šiuo klausimu nepateikia Komisijai jokio pranešimo.

38 Toliau Slovėnijos Respublika tvirtina, kad bet kuris kitas nei jos palaikomas aiškinimas kenkia procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo numatomumui, o Teisingumo Teismo jurisprudencija ir Komisijos praktika neleidžia aiškiai atskirti nevisiško perkėlimo ir netinkamo perkėlimo. Tokia padėtis daro neigiamą poveikį teisinio saugumo principui ir vienodo požiūrio į valstybes nares pagal Sutartis principui. Be to, Komisijos palaikomas aiškinimas prieštarauja siauram SESV 260 straipsnio 3 dalies, kuri yra išimtis, aiškinimui ir jo nepatvirtina teleologinis šios nuostatos aiškinimas.

39 Galiausiai, nors pagal Komisijos palaikomą aiškinimą ši nuostata išties būtų veiksminga, „veiksmingumo“ sąvoka neturėtų būti vartojama siekiant padidinti Sąjungos teisės veiksmingumą ir naudingumą, kai SESV 260 straipsnio 3 dalis aiškinama prieštaraujant aiškiam Sutarties autorių

ketinimui. Be to, Komisijos siūlomas aiškinimas prieštarauja proporcingumo principui, nes numatoma sankcijų, kurios neproporcingos atsižvelgiant į nežymaus įsipareigojimų neįvykdymo, t. y. nepranešimo Komisijai apie perkėlimo priemones, neigiamą poveikį, sistema.

40 Slovėnijos Respublika mano, kad, turint omenyje dalinį direktyvos FPRD II perkėlimą, labai nedidelį neperkėlimo poveikį Slovėnijos ir Sąjungos finansų rinkoms ir pirmesnio sprendimo, kuriuo konstatuojamas įsipareigojimų neįvykdymas, nebuvimą, siūloma vienkartinė suma yra nepagrįsta ir per didelė. Šiuo klausimu ji primena, kad visiškai perkėlė direktyvą FPRD II praėjus vieniems metams ir keturiems mėnesiams po šios direktyvos 93 straipsnyje nustatyto termino pabaigos. Ji taip pat pažymi, kad 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija* (C-304/02, EU:C:2005:444) 81 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, jog vienkartinės sumos skyrimas labiau grindžiamas atitinkamos valstybės narės pareigų nevykdymo pasekmėmis privatiems ir viešiesiems interesams, visų pirma, kai įsipareigojimai buvo nevykdomi ilgą laiką nuo pirmojo tai nustačiusio sprendimo. Galiausiai ji tvirtina, kad iki šiol Teisingumo Teismas yra nurodęs valstybėms narėms sumokėti vienkartinę sumą tik už tokį įsipareigojimų neįvykdymą, kuris tęsėsi ilgiau nei nagrinėjamas šioje byloje, ir, beje, tik esant pirmesniam sprendimui, kuriame konstatuotas įsipareigojimų neįvykdymas. Todėl ji mano, kad įpareigojimas sumokėti vienkartinę sumą yra neproporcingas ir neatitinka vienodo požiūrio į valstybes nares principo ir Teisingumo Teismo apibrėžto vienkartinių sumų tikslo.

41 Estijos Respublika ir Lenkijos Respublika iš esmės tvirtina, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis taikoma tik tuo atveju, kai valstybė narė per nustatytą terminą nesiėmė jokių priemonių šiai direktyvai perkelti ir apie jas pranešti Komisijai. Į šios nuostatos taikymo sritį nepatenka atvejai, kai valstybė narė pranešė Komisijai apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, tačiau Komisija vėliau nusprendė, kad atitinkama direktyva perkelta netinkamai arba nevisiškai.

42 Minėtos valstybės narės priduria, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis gali būti taikoma tik tada, jeigu Komisija išsamiai motyvavo savo sprendimą prašyti skirti finansines sankcijas. Toks sprendimas turi būti aiškiai pagrįstas konkrečiomis kiekvienos bylos aplinkybėmis, nes, remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, nurodymas sumokėti vienkartinę sumą negali būti automatiškas. Be to, tik išsami kiekvieno atvejo aplinkybių analizė leidžia Komisijai nustatyti piniginės sankcijos, kurią reikia skirti tam, kad atitinkama valstybė narė būtų priversta nutraukti nagrinėjamą įsipareigojimų nevykdymą, pobūdį ir nustatyti baudos sumą, kuri būtų tinkama atsižvelgiant į bylos aplinkybes, kaip to reikalaujama pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją. Šiuo atveju, pirma, Komisija nemotyvavo savo sprendimo prašyti, kad būtų nurodyta sumokėti vienkartinę sumą. Antra, bet kuriuo atveju neproporcinga nurodyti sumokėti vienkartinę sumą, nes Slovėnijos Respublika perkėlė direktyvą FPRD II.

Teisingumo Teismo vertinimas

43 Primintina, kad SESV 260 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta, kad jeigu pagal SESV 258 straipsnį Komisija kreipiasi į Teisingumo Teismą, remdamasi tuo, kad atitinkama valstybė narė neįvykdė savo pareigos pranešti apie į nacionalinę teisę perkeliančias pagal teisėkūros procedūrą priimtos direktyvos nuostatas, ji gali, jei mano esant tai reikalinga, nurodyti vienkartinės sumos arba periodinės baudos, mokėtinų atitinkamos valstybės narės, dydį, kurį pagal aplinkybes laiko tinkamu. SESV 260 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje nurodyta, kad nustatęs pažeidimą Teisingumo Teismas gali paskirti atitinkamai valstybei narei sumokėti vienkartinę sumą arba periodinę baudą, neviršijančią Komisijos nurodyto dydžio, o mokėjimo pareiga įsigalioja Teisingumo Teismo sprendime nustatytą dieną.

44 Dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo srities Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad reikia laikytis tokio šios nuostatos aiškinimo, kuris, pirma, leistų ir garantuoti Komisijos prerogatyvas, siekiant užtikrinti veiksmingą Sąjungos teisės taikymą, ir apsaugoti valstybių narių teisę į gynybą ir jų procesinę padėtį, kai kartu taikomi SESV 258 straipsnis ir SESV 260 straipsnio 2 dalis, ir, antra,

Teisingumo Teismui vykdyti savo teismines funkcijas, t. y. per vieną ir tą patį procesą vertinti, ar atitinkama valstybė narė įvykdė įsipareigojimus pranešti apie aptariamos direktyvos perkėlimo priemones, taip pat prireikus įvertinti konstatuoto įsipareigojimų neįvykdymo sunkumą ir skirti piniginę sankciją, kurią jis mano esant labiausiai tinkamą nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 58 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija /* Rumunija *(Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 45 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 55 punktas).

45 Atsižvelgdamas į tai Teisingumo Teismas SESV 260 straipsnio 3 dalyje esančią frazę „pareig[a] pranešti apie <...> į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas“ aiškino taip, kad ji reiškia valstybių narių pareigą pateikti pakankamai aiškią ir konkrečią informaciją apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones. Kad įvykdytų teisinio saugumo pareigą ir užtikrintų visų šios direktyvos nuostatų perkėlimą į nacionalinę teisę visoje atitinkamoje teritorijoje, valstybės narės privalo nurodyti kiekvieną direktyvos nuostatą perkeliančias nacionalinės teisės nuostatas. Kai toks pranešimas pateiktas (prireikus prie jo gali būti pridėta atitikties lentelė), Komisija, prašydama skirti atitinkamai valstybei narei SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatytą piniginę sankciją, turi įrodyti, kad tam tikros perkėlimo priemonės akivaizdžiai nepatvirtintos arba neapima visos tos valstybės narės teritorijos, atsižvelgiant į aplinkybę, kad vykstant pagal šią nuostatą pradėtam teismo procesui Teisingumo Teismas neprivalo nagrinėti, ar nacionalinės priemonės, apie kurias pranešta Komisijai, užtikrina tinkamą tos direktyvos perkėlimą (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 59 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 46 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 56 punktas).

46 Kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 27 ir 28 punktų, nustatyta, kad pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui Slovėnijos Respublika nepranešė Komisijai apie jokias direktyvos FPRD II perkėlimo priemones, kaip tai suprantama pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, taip konstatuotas įsipareigojimų neįvykdymas patenka į šios nuostatos taikymo sritį.

47 Dėl to, ar, kaip teigia Estijos Respublika ir Lenkijos Respublika, Komisija turi kiekvienu konkrečiu atveju motyvuoti savo sprendimą prašyti skirti piniginę sankciją pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, ar ši institucija gali tai padaryti, nenurodydama motyvų visais atvejais, kurie patenka į šios nuostatos taikymo sritį, reikia priminti, kad Komisija, kaip Sutarčių sergėtoja pagal ESS 17 straipsnio 1 dalies antrą sakinį, turi diskreciją priimti tokį sprendimą.

48 Iš tiesų SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymas negali būti vertinamas atskirai, o turi būti siejamas su procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo pradėjimu pagal SESV 258 straipsnį. Kadangi prašymas skirti piniginę sankciją remiantis SESV 260 straipsnio 3 dalimi yra tik papildomojo pobūdžio per procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kurios veiksmingumą Komisija turi užtikrinti, ir, kiek tai susiję su galimybe pradėti tokią procedūrą, Komisija turi diskreciją, dėl kurios Teisingumo Teismas negali vykdyti teisminės kontrolės (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 49 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 59 punktas), šios nuostatos taikymo sąlygos neturėtų būti griežtesnės nei tos, kurios taikomos įgyvendinant SESV 258 straipsnį.

49 Be to, svarbu pažymėti, kad pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį tik Teisingumo Teismas turi jurisdikciją skirti piniginę sankciją valstybei narei. Kai Teisingumo Teismas priima tokį sprendimą po rungimosi principu grindžiamų ginčų, jis turi jį motyvuoti. Todėl tai, kad Komisija nemotyvavo savo sprendimo prašyti Teisingumo Teismo taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį, neturi įtakos atitinkamos valstybės narės procesinėms garantijoms (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 50 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 60 punktas).

50 Svarbu pridurti, jog tai, kad Komisija neturi kiekvienu konkrečiu atveju motyvuoti savo sprendimo prašyti skirti piniginę sankciją pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, neatleidžia šios institucijos nuo pareigos motyvuoti prašomos piniginės sankcijos pobūdį ir dydį, šiuo klausimu atsižvelgiant į Komisijos priimtas gaires, pavyzdžiui, esančias jos komunikatuose, kurios, nors ir neįpareigoja Teisingumo Teismo, bet prisideda prie Komisijos veiksmų skaidrumo, nuspėjamumo ir teisinio saugumo užtikrinimo (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 51 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 61 punktas).

51 Šis reikalavimas motyvuoti prašomos skirti piniginės sankcijos pobūdį ir dydį yra ypač svarbus dėl to, kad, priešingai, nei numatyta SESV 260 straipsnio 2 dalyje, šio straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad per procedūrą, pradėtą pagal šią nuostatą, Teisingumo Teismas turi tik ribotą diskreciją, nes tuo atveju, kai Teisingumo Teismas konstatuoja įsipareigojimų neįvykdymą, Komisijos pasiūlymai įpareigoja Teisingumo Teismą dėl piniginės sankcijos, kurią jis gali skirti, pobūdžio ir maksimalaus dydžio (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 52 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 62 punktas).

52 Iš SESV 260 straipsnio 3 dalies matyti, kad Komisija turi nurodyti atitinkamos valstybės narės „mokėtin[os] vienkartinės sumos arba periodinės baudos dydį“, bet Teisingumo Teismas gali skirti tik piniginę sankciją, „neviršijančią Komisijos nurodyto dydžio“. Taip SESV rengėjai nustatė tiesioginį ryšį tarp Komisijos reikalaujamos baudos ir baudos, kurią Teisingumo Teismas gali skirti pagal šią nuostatą (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 53 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 63 punktas).

53 Dėl Slovėnijos Respublikos argumentų, kad jos ir Ispanijos Karalystės vertinimas nevienodas, kiek tai susiję su direktyvos FPRD II perkėlimu į nacionalinę teisę arba ikiteisminės procedūros trukme šioje byloje, reikia pažymėti, pirma, kad šie argumentai pateikti ne dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo tokiam įsipareigojimų neįvykdymui, kaip nagrinėjamas šioje byloje, o dėl ieškinio, kuriuo siekiama, kad šioje byloje būtų nurodyta sumokėti vienkartinę sumą, pagrįstumo, kurio vertinimas bus atliktas vėliau. Kita vertus ir bet kuriuo atveju, kadangi Komisija turi diskreciją pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo valstybei narei, tai, kad ji nepareiškė tokio ieškinio Ispanijos Karalystei, negali paneigti šios institucijos teisės prašyti pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį skirti Slovėnijos Respublikai piniginę sankciją.

54 Taigi reikia konstatuoti, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis taikoma esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje byloje.

Dėl vienkartinės sumos skyrimo

– *Šalių argumentai*

55 Dėl skirtinų piniginių sankcijų dydžio Komisija, remdamasi 2011 m. sausio 15 d. paskelbto komunikato 23 punkte išdėstyta pozicija, mano: kadangi pareigos pranešti apie direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones neįvykdymas nėra mažiau sunkus nei pažeidimas, už kurį gali būti skiriamos baudos pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį, SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatytų baudų apskaičiavimo tvarka turi būti tokia pati kaip ir taikant šio straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą.

56 Nagrinėjamu atveju Komisija prašo skirti vienkartinę sumą, kurios dydis apskaičiuojamas pagal 2005 m. gruodžio 9 d. Komisijos pirmininko komunikate, atnaujintame 2017 m. gruodžio 13 d. komunikatu „Duomenų, naudojamų apskaičiuojant vienkartines sumas ir baudas, kurias Komisija siūlo taikyti Teisingumo Teismui vykdant pažeidimo tyrimo procedūrą, atnaujinimas“ (C(2017) 8720), pateiktas

gaires ir kurios minimali vienkartinė suma Slovėnijos Respublikai yra 496 000 EUR. Vis dėlto ši minimali vienkartinė suma šiuo atveju netaikoma, nes ji mažesnė už sumą, gautą apskaičiuojant vienkartinę sumą pagal šiuos komunikatus. Siekiant nustatyti sumą už dieną, kuri būtų šio apskaičiavimo pagrindas, reikėtų standartinę fiksuotą sumą, t. y. 230 EUR, padauginti iš sunkumo koeficiento, kuris šiuo atveju yra 10 skalėje nuo 1 iki 20, ir kintamojo „n“, kuris Slovėnijos Respublikai yra 0,86. Taigi suma už dieną būtų 1 978 EUR ir ji turėtų būti padauginta iš dienų, praėjusių nuo 2017 m. liepos 4 d., t. y. nuo kitos dienos po direktyvoje FPRD II numatyto perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos iki 2018 m. gruodžio 5 d., t. y. dienos, einančios prieš dieną, kurią Slovėnijos Respublika pranešė apie visiško šios direktyvos perkėlimo priemones, t. y. 520 dienų. Taigi mokėtina vienkartinė suma yra 1 028 560 EUR.

57 Dėl to, kad 2018 m. lapkričio 14 d. Sprendime *Komisija / Graikija* (C-93/17, EU:C:2018:903) Teisingumo Teismas nusprendė, jog apskaičiuojant skirtinų finansinių sankcijų dydį nebereikia atsižvelgti į kriterijų, susijusį su balsų, kuriuos valstybė narė turi Europos Sąjungos Taryboje, skaičiumi, todėl Komisijos naudojamas kintamasis „n“ nebėra tikslingas, Komisija nurodo, kad jos tarnybos parengė naują skaičiavimo metodą, kuriuo atsižvelgiama į kiekvienos valstybės narės bendrąjį vidaus produktą (BVP) ir politinį svorį, tačiau šis naujas metodas, paskelbtas po to, kai pareikštas šis ieškinys, nebegali būti taikomas. Bet kuriuo atveju Komisija mano, kad jos pasiūlymas išlieka naudinga gairė dėl sankcijų, kurias Teisingumo Teismas gali skirti.

58 Dėl Slovėnijos Respublikos argumento, susijusio su neteisingu pažeidimo sunkumo vertinimu ir prašomų sankcijų sumos neproporcingumu, nes 2018 m. gruodžio 3 d. ji pranešė apie dalinio perkėlimo priemones, Komisija pažymi, kad SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatyta, jog vien už nepranešimą apie perkėlimo priemones gali būti skiriamos sankcijos. Taigi pagal šią nuostatą baudžiama ne vien už tai, kad direktyva neperkelta, bet ir už formalios pareigos pranešti apie perkėlimo priemones nevykdymą.

59 Kiek tai susiję su argumentais dėl Slovėnijos finansų rinkos padėties, kuriais Slovėnijos Respublika siekia pagrįsti teiginį, kad reikėtų sumažinti pažeidimo sunkumo koeficientą remiantis tuo, kad direktyvos FPRD II neperkėlimo šioje valstybėje narėje padariniai yra ne tokie sunkūs, kaip mano Komisija, ši primena, kad pagal suformuotą jurisprudenciją direktyvų privalomasis pobūdis reiškia visų valstybių narių pareigą laikytis šiose direktyvose nustatytų terminų, kad jų vykdymas būtų vienodai užtikrintas visoje Sąjungoje (1976 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, 10/76, EU:C:1976:125, 12 punktas). Be to, Komisija nurodo, kad Teisingumo Teismas 2010 m. sausio 14 d. Sprendimo *Komisija / Čekijos Respublika* (C-343/08, EU:C:2010:14) atitinkamai 39 ir 42 punktuose nusprendė, kad tai, jog konkrečioje valstybėje narėje nėra atliekama tam tikra direktyvoje numatyta veikla, neatleidžia šios valstybės nuo pareigos priimti įstatymus ar kitus teisės aktus, kad būtų užtikrintas tinkamas visų šios direktyvos nuostatų perkėlimas, ir kad ši pareiga perkelti netaikoma, tik jei direktyvos perkėlimas beprasmis dėl geografinių priežasčių.

60 Be to, Komisija nesutinka, kad įpareigojimas sumokėti vienkartinę sumą yra išimtis ir taikoma tik išimtinėmis aplinkybėmis. Iš tiesų pavėluotas direktyvų perkėlimas į nacionalinę teisę pažeistų ne tik Sąjungos teisės aktais siekiamus bendruosius interesus, dėl kurių nebūtų galima toleruoti jokio vėlavimo, bet ir ypač Europos piliečių, kuriems kyla subjektinių teisių iš šių teisės aktų, apsaugą.

61 Galiausiai Komisija teigia, kad neturi vertinti pažeidimo „realaus pavojaus“ tokioje situacijoje, kokia nagrinėjama šioje byloje, kai Slovėnijos Respublika iki ieškinio pareiškimo dienos nepranešė apie jokias perkėlimo į nacionalinę teisę priemones. Ji nurodo, kad tikrina, ar direktyvos visiškai perkeltos į nacionalinę teisę, remdamasi vien priemonėmis, apie kurias pranešė atitinkama valstybė narė, ir dėl to negali atsižvelgti į galimus kitus nacionalinės teisės elementus, apie kuriuos nepranešta ir kurie galbūt galėtų užpildyti spragas, paliktas perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių, apie kurias pranešta. Todėl valstybė narė negali priekaištauti, kad Komisija nustatė siūlomos baudos sumą, atsižvelgdama tik į perkėlimo priemones, apie kurias pranešta, o ne į visas kitas priemones, kurių gali būti nacionalinėje teisėje.

62 Slovėnijos Respublika ginčija Komisijos siūlomos vienkartinės sumos dydį ir teigia, kad ji nepagrįsta ir per didelė. Konkrečiau dėl vienkartinės sumos dydžio apskaičiavimo ši valstybė narė pažymi, kad per procedūrą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį Komisija negali taikyti to paties apskaičiavimo metodo kaip bylose, pradėtose pagal to paties straipsnio 2 dalį. Be to, nebereikia taikyti Komisijos nurodomo kintamojo „n“, nes Teisingumo Teismas atsisakė kriterijaus, susijusio su valstybės narės turimu balsų Europos Sąjungos Taryboje skaičiumi, ir rėmėsi tik atitinkamos valstybės narės BVP, kaip lemiamu veiksniu (2018 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *Komisija / Graikija*, C-93/17, EU:C:2018:903, 141 punktas). Teisingumo Teismas nebent galėtų kaip atskaitos vertę taikyti kintamąjį „n“, nustatytą 2019 m. vasario 25 d. paskelbtame Komisijos komunikate „Vienkartinių sumų ir už kiekvieną dieną mokamų periodinių baudų, kurias Komisija siūlo taikyti Europos Sąjungos Teisingumo Teismo bylose dėl pažeidimų, apskaičiavimo metodo pakeitimas“ (OL C 70, 2019, p. 1), kuriame ji nustatė minėtą koeficientą, paremtą BVP ir valstybės narės turimų vietų Europos Parlamente skaičiumi, jeigu mano, kad tai būtų tinkamesnis metodas vienkartinei sumai nustatyti, nei remtis vien BVP.

63 Be to, minėtos valstybės narės teigimu, prašydama Teisingumo Teismo skirti finansines sankcijas pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį Komisija negali taikyti tos pačios sunkumo skalės nuo 1 iki 20 vertės, kuri taikoma bylose pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį. Tokiu atveju, kaip nagrinėjamas šioje byloje, ši skalės vertė turėtų būti sumažinta atsižvelgiant į SESV 260 straipsnio 3 dalies dalyką. Be to, Komisija bendrai rėmėsi pažeistų Sąjungos taisyklių svarba ir direktyvos FPRD II neperkėlimo padarinių bendriesiems ir privatiems interesams sunkumu, darydama prielaidą, kad direktyva visiškai neperkelta. Taip elgdamasi Komisija neatsižvelgė į kelias konkrečias lengvinančias aplinkybes šioje byloje. Iš dalies perkėlus minėtą direktyvą į Slovėnijos teisės sistemą neatsirado neigiamų padarinių sandoriams prekybos vietose, finansinių priemonių rinkos veikimui Slovėnijoje arba vidaus rinkos veikimui, tarpvalstybinių paslaugų teikimui dėl įvairių investicinių paslaugų ir veiklos, teisiniam saugumui arba Europos finansų rinkai, taip pat įmonėms ir kitiems rinkos dalyviams. Šiomis sąlygomis pažeidimo sunkumo koeficientas turėtų būti mažesnis nei 10, kad vienkartinė suma atitiktų aplinkybes ir būtų proporcinga.

64 Šiuo klausimu Slovėnijos Respublika priduria, kad praėjus dviem mėnesiams po šio ieškinio pareiškimo, t. y. 2018 m. gruodžio 6 d., ji visiškai įvykdė savo pareigas, susijusias su direktyvos FPRD II perkėlimu, ir apie tai pranešė Komisijai, tačiau ši nesumažino prašomos vienkartinės sumos. Jeigu nurodant sumokėti vienkartinę sumą išties būtų siekiama skatinti valstybes narės vykdyti savo pareigas, valstybė narė, kuri pirmoje teismo proceso dėl įsipareigojimų neįvykdymo stadijoje priėmė perkėlimo priemones ir apie jas pranešė Komisijai, neturėtų būti įpareigojama sumokėti visą prašomą vienkartinę sumą.

65 Estijos Respublika ir Lenkijos Respublika, be kita ko, teigia, kad jurisprudencija dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies negali būti automatiškai taikoma to paties straipsnio 3 daliai, nes šia 3 dalimi siekiama skirti sankciją už pažeidimą, kuris yra ne toks sunkus kaip minėtoje 2 dalyje nurodytas pažeidimas, nevykdant pirmojo Teisingumo Teismo sprendimo, kuriuo konstatuotas įsipareigojimų neįvykdymas. Be to, Slovėnijos Respublika lojaliai bendradarbiavo su Komisija ir negali būti laikoma atsakinga dėl vėlavimo perkelti direktyvą FPRD II. Todėl Komisijos siūlomas pažeidimo sunkumo koeficientas yra neproporcingas ir turėtų būti sumažintas.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

66 Pirma, dėl argumento, kad būtų neproporcinga skirti vienkartinę sumą, nes vykstant procesui Slovėnijos Respublika nutraukė nagrinėjamą įsipareigojimų nevykdymą, reikia priminti, kad, viena vertus, valstybės narės įsipareigojimo pranešti apie direktyvos perkėlimo priemones neįvykdymas dėl visiškai ar iš dalies nepateiktos informacijos arba dėl nepakankamai aiškios ir tikslios informacijos pats savaime gali pateisinti pagal SESV 258 straipsnį pradėtą procesą, kuriuo siekiama, kad būtų konstatuotas šis įsipareigojimo neįvykdymas (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573,

51 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 64 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 74 punktas).

67 Kita vertus, SESV 260 straipsnio 3 dalyje įdiegto mechanizmo tikslas – ne vien paskatinti valstybes nares kuo greičiau nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, kuris, nesant tokios priemonės, galėtų tęstis, bet ir supaprastinti ir pagreitinti piniginių sankcijų skyrimo procedūrą, taikomą, kai neįvykdomas įsipareigojimas pranešti apie pagal teisėkūros procedūrą priimtos direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonę; pasakytina, kad prieš įdiegiant tokį mechanizmą piniginė sankcija valstybėms narėms už Teisingumo Teismo ankstesnio sprendimo neįgyvendinimą per nustatytus terminus, taip pat už įsipareigojimo perkelti direktyvą į nacionalinę teisę neįvykdymą galėjo būti skiriama tik praėjus keleriems metams po tokio sprendimo paskelbimo (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 52 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 64 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 74 punktas).

68 Reikia konstatuoti, kad siekiant SESV 260 straipsnio 3 dalies tikslo numatytos dviejų rūšių piniginės sankcijos, t. y. vienkartinė suma ir periodinė bauda.

69 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad vienos ar kitos iš šių dviejų priemonių taikymas priklauso nuo to, ar kiekviena iš šių priemonių atitinka siekiamą tikslą, atsižvelgiant į bylos aplinkybes. Periodinės baudos skyrimas atrodo ypač tinkamas paskatinti valstybę narę kuo greičiau nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, kurį, nesant tokios priemonės, būtų linkstama tęsti, o įpareigojimas sumokėti vienkartinę sumą labiau grindžiamas atitinkamos valstybės narės pareigų nevykdymo pasekmių privatiems ir viešiesiems interesams vertinimu, pavyzdžiui, kai įsipareigojimai buvo nevykdomi ilgą laiką (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 66 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 76 punktas).

70 Šiomis aplinkybėmis ieškinys, kuriuo, kaip šioje byloje, Komisija prašo įpareigoti sumokėti vienkartinę sumą, negali būti atmestas kaip neproporcingas vien dėl to, kad jis susijęs su įsipareigojimų neįvykdymu, kuris, nors ir užtruko, pasibaigė tuo metu, kai Teisingumo Teismas nagrinėjo ginčijamas faktines aplinkybes.

71 Antra, dėl galimybės šioje byloje skirti piniginę sankciją reikia priminti, kad Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į nagrinėjamos bylos aplinkybes ir, kaip pats mano, reikalingą įtikinimo ar atgrasymo lygį, kiekvienoje byloje turi nustatyti tinkamas pinigines sankcijas, kad, be kita ko, būtų užkirstas kelias kartoti panašius Sąjungos teisės pažeidimus (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 78 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 68 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 78 punktas).

72 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad, nepaisant to, jog per visą ikiteisminę procedūrą Slovėnijos Respublika bendradarbiavo su Komisijos tarnybomis, teikė joms informaciją apie priemonių, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama direktyva FPRD II, priėmimo procedūros eigą ir dėjo pastangų, kad vykstant procesui galėtų nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, teisinių ir faktinių aplinkybių visuma, susijusi su konstatuotu įsipareigojimų neįvykdymu, t. y. visiškas nepranešimas apie priemones, būtinas šiai direktyvai perkelti, pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui ir net šio ieškinio pareiškimo dieną, yra požymis, jog veiksmingai analogiškų Sąjungos teisės pažeidimų pasikartojimo prevencijai ateityje užtikrinti gali prireikti imtis atgrasomosios priemonės, kaip antai įpareigojimo

sumokėti vienkartinę sumą (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 69 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 79 punktas).

73 Šio vertinimo nepaneigia šio sprendimo 53 punkte pateikti argumentai. Visų pirma, kaip jau buvo priminta šiuo klausimu, Komisija turi, be kita ko, įvertinti galimybę imtis veiksmų prieš valstybę narę ir pasirinkti, kada prieš ją pradėti procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo. Be to, neginčijama, kad šiuo atveju Ispanijos Karalystė, kitaip nei Slovėnijos Respublika, pranešė Komisijai apie direktyvos FPRD II perkėlimo priemones per šiuo tikslu jai nustatytą terminą. Galiausiai neteigiama, kad oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje šiuo atveju nustatyti terminai pateikti atsakymą buvo ypač trumpi ar nepagrįsti ir galėjo neatitikti ikiteisminės procedūros tikslų, t. y. suteikti atitinkamai valstybei narei galimybę įvykdyti iš Sąjungos teisės kylančius įsipareigojimus ir tinkamai apsiginti nuo Komisijos pareikštų kaltinimų (2017 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Registracijos mokestis)*, C-552/15, EU:C:2017:698, 28 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Be to, kaip matyti iš šio sprendimo 5 ir 6 punktuose nurodytų faktinių aplinkybių, Slovėnijos Respublika bent nuo 2017 m. liepos 4 d. žinojo, kad neįvykdė įsipareigojimų pagal direktyvos FPRD II 93 straipsnį.

74 Trečia, dėl vienkartinės sumos, kurią šiuo atveju tinka skirti, apskaičiavimo reikia priminti, kad šioje srityje naudodamasis savo diskrecija, kuri apribota Komisijos pasiūlymais, kaip nurodyta šio sprendimo 51 punkte, Teisingumo Teismas turi nustatyti vienkartinės sumos, kurią valstybė narė gali būti įpareigota sumokėti pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, dydį taip, kad, pirma, jis atitiktų aplinkybes ir, antra, būtų proporcingas padarytam pažeidimui. Tarp šiuo klausimu svarbių veiksnių yra konstatuoto pažeidimo sunkumas, jo trukmė ir atitinkamos valstybės narės mokumas (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 72 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 81 punktas).

75 Dėl, pirma, pažeidimo sunkumo primintina, jog pareiga patvirtinti nacionalines priemones, kad būtų užtikrintas visiškas direktyvos perkėlimas į nacionalinę teisę, ir pareiga pranešti apie šias priemones Komisijai yra esminiai valstybių narių įsipareigojimai, siekiant užtikrinti visišką Sąjungos teisės veiksmingumą, todėl šių įsipareigojimų neįvykdymas neabejotinai laikytinas sunkiu (2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*, C-543/17, EU:C:2019:573, 85 punktas; 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 73 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 82 punktas).

76 Be to, direktyva FPRD II yra svarbus finansinių priemonių rinkoms taikomas Sąjungos teisės aktas, nes juo siekiama padidinti Sąjungos finansinių rinkų konkurencingumą, kartu užtikrinant aukštą ir suderintą investuotojų apsaugos lygį finansinių priemonių sektoriuje. Nacionalinio lygmens taisyklių, kuriomis užtikrinamas geras finansų rinkų veikimas ir investuotojų apsauga, nebuvimas ar nepakankamumas turi būti laikomi ypač sunkiais, atsižvelgiant į jų pasekmes viešiesiems ir privatiems interesams Sąjungoje.

77 Nors vykstant procesui Slovėnijos Respublika nutraukė įsipareigojimų nevykdymą, kuriuo ji apkaltinta negavus iš jos pranešimo, šis įsipareigojimų neįvykdymas egzistavo pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, t. y. 2018 m. kovo 26 d., todėl Sąjungos teisės veiksmingumas nebuvo užtikrintas visą laiką.

78 Be to, šio įsipareigojimų neįvykdymo sunkumą padidina aplinkybė, kad tą dieną Slovėnijos Respublika dar nebuvo pranešusi apie jokias direktyvos FPRD II perkėlimo priemones.

79 Slovėnijos Respublikos argumentai, pateikti siekiant pateisinti vėlavimą perkelti direktyvą FPRD II, t. y. jau pradėto teisėkūros proceso nutraukimas dėl pirmalaikių parlamento rinkimų organizavimo, negali turėti įtakos nagrinėjamo pažeidimo sunkumui, nes pagal suformuotą jurisprudenciją valstybės narės

vidaus tvarkos praktika ar situacijos negali pateisinti iš Sąjungos direktyvų kylančių pareigų ir terminų nesilaikymo arba pavėluoto ar nevisiško šių direktyvų perkėlimo (2017 m. liepos 13 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-388/16, nepaskelbtas Rink., EU:C:2017:548, 41 punktas).

80 Vis dėlto vertinant pažeidimo sunkumą *in concreto* reikia atsižvelgti į tai, kad, kaip teigia Slovėnijos Respublika, o Komisija tam neprieštarauja, pavėluoto direktyvos FPRD II perkėlimo į Slovėnijos teisę praktinis poveikis Slovėnijos finansų rinkai ir kitoms Sąjungos finansų rinkoms, taip pat investuotojų apsaugai, atsižvelgiant į Slovėnijos finansų rinkos apimtį, buvo santykinai nedidelis.

81 Antra, dėl pažeidimo trukmės reikia priminti, kad ji iš esmės turi būti vertinama atsižvelgiant į datą, kada Teisingumo Teismas vertina faktines aplinkybes, o ne kada gavo Komisijos ieškinį. Šis faktinių aplinkybių vertinimas turi būti laikomas atliktu proceso pabaigos dieną (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 77 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 86 punktas).

82 Šioje byloje neginčijama, kad nagrinėjamas įsipareigojimų nevykdymas baigėsi 2018 m. gruodžio 6 d., t. y. anksčiau, nei baigtas šis procesas.

83 Dėl laikotarpio, į kurį reikia atsižvelgti nustatant vienkartinę sumą, skirtiną pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, pradžios Teisingumo Teismas nusprendė, kad, kitaip nei periodinės baudos už kiekvieną dieną atveju, data, į kurią reikia atsižvelgti siekiant įvertinti nagrinėjamo įsipareigojimų nevykdymo trukmę, yra ne pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaiga, bet diena, kurią baigiasi atitinkamoje direktyvoje nustatytas perkėlimo terminas (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 79 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 90 punktas).

84 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad pasibaigus direktyvos FPRD II 93 straipsnyje numatytam perkėlimo į nacionalinę teisę terminui, t. y. 2017 m. liepos 3 d., Slovėnijos Respublika nebuvo priėmusi visų įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų šios direktyvos perkėlimui užtikrinti, todėl nepranešė Komisijai apie jos perkėlimo į nacionalinę teisę priemones. Darytina išvada, kad nagrinėjamas įsipareigojimų neįvykdymas, kuris baigėsi tik 2018 m. gruodžio 6 d., tęsėsi maždaug 17 mėnesių.

85 Trečia, kiek tai susiję su atitinkamos valstybės narės mokumu, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad reikia atsižvelgti į šios valstybės narės naujausius BVP pokyčius Teisingumo Teisme atliekamo faktinių aplinkybių nagrinėjimo dieną (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Rumunija (Kova su pinigų plovimu)*, C-549/18, EU:C:2020:563, 85 punktas ir 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Kova su pinigų plovimu)*, C-550/18, EU:C:2020:564, 97 punktas).

86 Atsižvelgiant į visas šios bylos aplinkybes ir į Teisingumo Teismui pripažintą diskreciją SESV 260 straipsnio 3 dalyje, kurioje numatyta, kad šis teismas, kiek tai susiję su jo skiriama vienkartine suma, negali viršyti Komisijos nurodytos sumos, reikia konstatuoti, kad siekiant veiksmingai užkirsti kelią ateityje kartotis pažeidimams, kurie būtų analogiški direktyvos FPRD II 93 straipsnio pažeidimui ir darytų poveikį visiškam Sąjungos teisės veiksmingumui, pagrįsta nurodyti sumokėti 750 000 EUR vienkartinę sumą.

87 Taigi reikia nurodyti Slovėnijos Respublikai sumokėti Komisijai 750 000 EUR vienkartinę sumą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

88 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti iš Slovėnijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

89 Remiantis šio reglamento 140 straipsnio 1 dalimi, kurioje nustatyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Vokietijos Federacinė Respublika, Estijos Respublika, Austrijos Respublika ir Lenkijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Iki pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos nepriėmusi įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų laikytis 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/65/ES dėl finansinių priemonių rinkų, kuria iš dalies keičiamos Direktyva 2002/92/EB ir Direktyva 2011/61/ES, iš dalies pakeistos 2016 m. birželio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2016/1034, arba bet kuriuo atveju nepranešusi apie juos Europos Komisijai, Slovėnijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/65, iš dalies pakeistos Direktyva 2016/1034, 93 straipsnį.**

2. **Slovėnijos Respublikai nurodoma sumokėti Europos Komisijai 750 000 EUR vienkartinę sumą.**

3. **Slovėnijos Respublika padengia savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Vokietijos Federacinė Respublika, Estijos Respublika, Austrijos Respublika ir Lenkijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.